

DOPIS DEZORIENTOVANÉHO BĚŽENCE

Milý bratře,

Je to už drahně let, co jsi opustil naši rodnou ves na břehu řeky Zambezi a co jsme se neviděli. Ani já již nejsem v naší vesnici. Asi se budeš divit, až ti dojde dopis z daleké Tramtárie a ještě více se budeš divit, že jsem ti jej poslal já.

Bylo to vloni, kdy k nám do vsi přišli lidé, kteří nám prozradili, že kdesi na severu je světadíl **Evropa, který musíme zachránit**. Zle se mu totiž vede, obyvatelstvo je na vymření, všude spousta práce, kterou nemá kdo udělat, mladí lidé v evropských zemích zkrátka nevědí kam dřív skočit a pro množství práce nemají ani čas plodit děti. Každý pomocník z Afriky, který přijde Evropě na pomoc, obdrží dům, auto a kozatou blondýnu zdarma. Také je tam spousta starých lidí, kteří by bez naší pomoci nedostávali důchod. Já teda nevím, co to ten důchod je, jen jsem si domyslel, že ti mladí Evropané jsou tak zavalení prací, že nemají kdy svým babičkám a dědečkům vykopat hroby, když přijde jejich čas a to je asi ten důchod, který jim musíme pomoci zařídit. Znáš mne, když můžu, pomůžu. Proto jsem narychlo prodal svůj majetek, provdal své dcery a utržených 5 000 dolarů jsem dal pašerákovi lidí, aby mne dopravil do Evropy. Na cestu se se mnou vypravila manželka, starší syn HIV (Hladil Impalu Vidlemi) a mladší TBC (Ten co Bacil Cvrčka).

Po strastiplné cestě skrz Saharu jsem dorazil do Libye, kde jsem se spolu s dalšími 300 pomocníky pro Evropu nalodil na člun o velikosti šesti vzrostlých hrochů. Bohužel jsem byl mezi pasažéry jediný nemuslim a tak jsem musel pádlovat. Ty víš, drahý bratře, že nejsem žádné tintítko. Holýma rukama zardousím středně velkého krokodýla a směle se postavím i hroší samici, pokud nemá mladé. **Když mne ale i s rodinou muslimové vyhodili z člunu, pět mil před sicilskými břehy**, byl jsem tak vyčerpan, že jsem jen zázrakem doplaval na pláž.

Zkrátka po vyplavení jsem narazil na první Evropany. Asi se nás už nemohli dočkat. Ptali se mě, zda jsem přijel sám nebo mám rodinu. Popravdě jsem jim odpověděl, že mám manželku, HIV a TBC, načež se Evropané, s děsem v očích, rozprchli.

Byl jsem ponechán svému osudu. Z instrukcí převaděčů jsem však věděl, že největší dávky jsou na severu Evropy a tak jsem se vydal na sever. Orientace na neznámém světadíle však nebyla snadná a tak se stalo, že místo do Dánska jsem zbloudil do Tramtárie. Tramtárané mě radostně přijali. Byli ale trochu zklamáni, že mám sebou tak málo dětí. Moc jsem jejich počínání nerozuměl, ale říkali, že dotace jsou na hlavu a tak do evidenčního formuláře napsali místo dvou synů dvanáct. **Potom mne zavedli do hostince U tří ocasů na oběd**. Podávaly se naklíčené fazole a hluchavková polévka. Tedy ne, že by se to nedalo sníst, ale po tom pádlování a dlouhém pochodu bych uvítal kus pořádného masa. Snažil jsem se to naznačit servírce a ta mi slíbila, že odpoledne bude kohout. Pravda kohout pro čtyři lidi není zas tak moc, ale usoudil jsem, že když z něj uděláme silný vývar, tak se rodina postaví na nohy a nějaké to maso z kostí také obereme.

Než budu pokračovat ve vyprávění, musím ti vysvětlit, jak to v Tramtárii chodí. V zemi jsou dva kmeny. Ti hodní, co # přijímají uprchlíky, se nazývají Sluníčka. Všechny milují, mluví jen pravdu a všem pomáhají. **Stejně jako pašeráci lidí dělají do byznysu s imigranty, na rozdíl od pašeráků však peníze nechtějí od uprchlíků samotných.** Sluníčka jsou nejen hodní lidé, ale také velmi vzdělaní. V životě jsem na jednom místě neviděl tolik politologů, kulturních antropologů a sociálních ekologů. Je jich v Tramtárii víc, než komárů na Zambezi. Rádi a často cestují a studují, jezdí do dalekých zemí na stáže a konference o tom, jak šířit pravdu a lásku. Sluníčka se sdružují v menších skupinách, každou vede ředitel, něco jako náčelník kmene u nás doma. Protože Sluníčka nic nedělají nebo dělají jen zbytečnosti, neprodukují žádný zisk. Proto se tyto skupiny nazývají neziskovky. V Tramtárii je jich asi dvacet. Asi ti, bratře, vrtá hlavou, z čeho sluníčkové neziskovky žijí, když si neberou peníze ani od uprchlíků. To je na tom to nejzajímavější. Živí je ten druhý, nepřátelský kmen.



Tím druhým kmenem jsou Xenofobové. Jsou to zaprdění maloměšťáci, bydlící ve svých zaprděných domečcích v zaprděných městečkách. Každé ráno vstávají ze své zaprděné postele, aby se svým zaprděným autem dopravili do zaprděného zaměstnání. Makají zpravidla v nějaké fabrice nebo mají nějakou zaprděnou živnost. Neví nic o moderní filosofii, sociologii a genderových studiích. Jsou to nevzdělanci, nikdy nebyli na zahraniční stáži u nějaké důležité instituce, nejdál byli v Chorvatsku na dovolené. **Co je na nich opravdu odpudivé je to, že se živí prací.** Někteří z nich i fyzickou, přičemž se mohou i nechutně zapotit. Není divu, že jimi Sluníčka hluboce pohrdají a jen s velkým sebezapřením si od nich berou polovinu jejich výtěku pro svou obživu, prostřednictvím státních daní a dotací. Xenofobové jsou tedy v Tramtárii podradnějším kmenem, něco jako nevolníci, který musí Sluníčka živit. Přiznám se ti, bratře, trochu chápu, jak se Xenofobové cítí. Taky se mi nelíbilo pádlovat zdarma pro muslimy a pak stejně letět přes palubu.

Ale zpět k mému vyprávění. Já se ocitl u neziskové skupiny PRDEL (PRávo, DEmokracie, Lidskost). Když mi slíbili toho kohouta, dostavil jsem se i s rodinou do jídelny U tří ocasů. Bylo už pěkně narváno, všichni čekali, až se začne servírovat kohout. Namísto toho vylezl rozčepýřený chlápek, co rozhodně nevypadal jako kuchař, vysvlíkl se donaha a desetkrát pozpátku oběhl hrnc s vodou. **Pak ponořil hlavu do hrnce, nějakou dobu ji v něm držel, zapískal na píšťalku a odešel.**

Obecenstvo nadšeně aplaudovalo, ale já jsem na tom nic tak úchvatného neviděl. Zřejmě to byl zdejší šaman, ale řeknu ti, bratře, proti našim šamanům úplnej nýmand. Celý odpoledne jsem čekal na kohouta, viděl jsem jen osla a nevypadalo, že bych se najedl, neboť obecenstvo se rozcházelo a číšník nikde. Přemýšlel jsem právě, že se zajdu přeptat obsluhy, když do hospody vnikli ozbrojenci a zahájili palbu. Holky a kluci z PRDELe sice palbu opětovali, ale zakrátko byli z hospody vytlačeni. V tom zmatku zabily zbloudilé kulky oba mé syny. Zprvu jsem se domníval, že jde o útok Xenofobů, pak se ale ukázalo, že se jedná o konkurenční Sluníčka z neziskovky DDT(Dary, Dotace, Tolerance). Neútočili na nás, ale kvůli nám. Velitel DDT byl ovšem značně rozladěn. Při útoku ztratil dvě Sluníčka a **na místě nalezl pouze čtyři dotační tituly, z nichž ještě dva omylem zastřelil a byly mu tak k ničemu.** Bohužel nalezl také evidenční formulář, který s námi Sluníčka z PRDELe sepsaly a ve kterém bylo, že mám 12 synů. Hned začal vyzvídat, kde je schováno zbylých 10 dotačních titulů. V tom jsem nemohl pomoci, což si vyložil jako mou zarputilost.

Podrobil mne a manželku krutému mučení, aby z nás dostal informace, které dostat nemohl. Ještěže to byl humanista a ochránce lidských práv. Kdyby to byl Xenofob tak bych dopadl jako manželka, která při získávání informací zemřela. I já už měl namále. V poslední chvíli mne zachránil protiútok Sluníček z PRDELe, které s bojovým pokřikem „hate free“ vtrhly do hospody a zahnal DDťáky na útěk. Já se v nastalém zmatku z hospody vytratil. Tak jsem se ocitnul sám v Tramtárii, bez jídla, bez peněz a bez dotačních titulů. Snad se ale začalo blýskat na časy. Potkal jsem krajana, který pracuje pro Boko Haram a ten mi sehnal práci. **Mířím do Calais, kde budu nakládat kamiony do Anglie.** Brzy zase napíšu.

Z Tramtárie tvůj bratr.